

KAPITOLA 1

Šampion Evropy

6. ČERVNA 2015. Když se Luis rychle rozhlédl po stadionu, jediné, co uviděl, byly barvy Barcelony. Bylo to ještě třicet minut před začátkem utkání, ale dav bouřil, jako kdyby se už hrálo. Protáhl si pravou nohu, uvolnil svaly a připravil tělo na největší hru svého života.

Xavi náhodou chytil míč a střelil ho směrem k Luisovi. Ten se otočil a zastavil ho o kousek dříve, než se míč dostal do autu. Když Luis překročil pomezí čáru, byl fanouškům Barcelony téměř na dosah a jediné, co slyšel, bylo: „Suárez! Suárez!“ Zazubil se a krátce fanouškům zamával.

Na toto finále Ligy mistrů byli připraveni, stejně jako on.

Těžké časy tě naučí vážit si těch dobrých, to bylo posledním rokem Luisovo motto. Po tom všem vzteku, slzách, titulcích v novinách a čtyřměsíčním zákazu hry byl zpět a v lepší formě než kdy předtím. S chybami v minulosti už nic udělat nemohl, pouze se z nich poučit. Nenechal se ničím rozptylovat a soustředil se pouze na dvě věci: fotbal a rodinu. Nyní je vítězem španělské La Ligy, španělského Královského poháru a jen devadesát minut ho dělí od úžasného třetího vítězství.

Zpět do šaten. Dani Alves pustil nahlas muziku a hráči dělali, co mohli, aby se uvolnili. Luis přešel na vzdálenější stranu, kde viselo triko s nápisem Suárez 9. To jméno s číslem již mnohokrát oblékl, ale nikdy nevypadlo tak dobře. Podíval se nahoru vysoko na zeď na odpočet času, zbývá méně než patnáct minut. Navlékl si triko, natáhl ponožky a vplul do malých holeních chráničů. Jejich soupeř Juventus by mohl hrát na tělo, ale Luis nikdy neměl rád velké, nabubřelé chrániče. Kopance zvládat uměl.

„Dani, hod' mi bandáž“, zavolal.

„Ty mi teď dáváš úkoly?“ odpověděl Dani a smál se. „Jen protože dáváš góly, tak si myslíš, že jsi šéf?“

Luis si v týmu Barcelony rychle vytvořil dobré přátele. Poprvé od doby, kdy odjel z Uruguaye, byl obklopen španělsky mluvícími spoluhráči a to mu pomohlo rychle se dostat do sedla. Musel se štípnout, jestli se mu nezdá, že skóroval bok po boku s kouzelníkem, jakým byl Lionel Messi.

Rozhodčí zaklepal na dveře šatny. Byl čas. Luis dokončil omotávání zápěstí, nazul boty a přidal se k rychlému týmovému plácnutí. Když zamířili k tunelu, ucítil ruku na rameni. Xavi čekal s radou na konec. „Zkus se udržet v klidu. Oni znají tvou náuru a budou tě chtít vyprovokovat. Hraj si svou hru a ignoruj je. Potřebujeme tě.“

Luis přikývl. Za svou fotbalovou kariéru nejvíce litoval neuvážených chvil na hřišti. Chtěl jen vyhrát každý zápas, ale občas zašel moc daleko. „Nemějte strach kluci, nenechám vás v tom,“ pronesl s vážným výrazem ve tváři. Potom se široce usmál. „Až to skončí, bude se mluvit jenom o mých gólech.“

Pro mnoho jeho spoluhráčů to bylo pouze další finále Ligy mistrů, ale pro Luise první. Celý se třásl vzrušením a nervozitou. Atmosféra byla úžasná, hymna, fanoušci a perfektní hřiště. Nevypadalo to jako žádný jiný zápas, který kdy hrál.

Když míč míjel malý trojúhelník tvořený Luisem, Messim a Neymarem, tak o výsledku zápasu nepochyboval. Je vůbec možné, abychom se všemi takovými hvězdnými hráči nedali tři nebo čtyři góly? Pomyslel si. Umístil míč do středu kruhu, poprvé v životě ve finále. Jakmile píšťalka dala signál k výkopu, Luis se cítil, jako by mohl běžet celý den.

Barcelona vedla jako první, ale Juventus v druhé polovině vyrovnal. Luis se náhle ocitl ve své nejlepší formě. Bylo to proto, že dostal velikou příležitost? Na hřišti do toho dával všechno, ale nic mu nevycházelo. S dvaceti pěti minutami do konce se začal obávat, aby ho trenér nevystřídal. Tleskal rukama a vyzýval spoluhráče, aby se snažili ještě více. „Leo, pojď. Makej, něco vymyslíme,“ křičel.

Nikdy se nevzdával a vždy věřil, že má ještě šanci, to byla jedna z Luisových nejsilnějších

stránek. Z dřívějších let jednoduše věděl, kdy být na tom správném místě, aby mohl dát gól. „Ještě je čas,“ říkal si pro sebe. Věci se můžou ve vteřině změnit.

A potom se to stalo. Messi prošel skrz poslední tři obránce Juventusů a Luis uviděl, jak se připravuje na střelu. Instinkt ihned převzal kontrolu. Nechystal se sledovat dění, ale okamžitě utíkal k brance a čekal na odraz. Brankář Juventusů Gianluigi Buffon střelu vyrazil. Nikdo z obránců neměl šanci. Než se stačili pohnout, Luis se vrhl na míč a rozvlnil síť horního rohu branky.

Najednou, jak ho ovládly emoce, viděl všechno rozmazaně. Rozeběhl se a přeskočil reklamní cedule na atletickou dráhu, která lemovala hřiště. Lionel, Neymar, Dani a všichni z týmu se k němu připojili, skočili na něj a objímali ho. Zachránil to. „To byl Suárezův styl,“ volal Dani. „Ty jsi dal gól, ty jsi to střelil – to proto jsi *El Pistolero!*“

Když Luis klusal zpět směrem ke střední čáře, nemohl se přestat smát. Miloval dávat góly při velkých finále. Od chvíle, kdy poprvé kopl do

TOM A MATT OLDFIELDOVI

míče, už chtěl dávat jenom góly a být hrdinou. Když se při střídání hra zastavila, dovolil si na minutu se v mysli zatoulat zpět do své milované Uruguaye, tam, kde to všechno začalo.